

BIBLIOTECA

Llibre sobre el testimoni de la família Feliu

Títol: *L'Última baula d'una cadena : una resposta en família a la malaltia mental severa* / Maria Feliu...[et al.]
Publicació: Barcelona: Azul, DL 2009.

El passat 10 de febrer varem tenir l'oportunitat de trobar-nos i conèixer de prop el testimoni dur i valent d'una família que conviu amb el dia a dia d'una mare afectada d'una malaltia mental greu. Josep Maria Feliu Maspons i les seves filles Núria, Roser i Maria són els autors del llibre *L'última baula d'una cadena*. Escriure la seva experiència els ha ajudat a estar units i a poder fer front a tants moments d'incerteses, dolor i dubtes que genera tenir un ésser estimat afectat per una d'aquestes malalties tan desconegudes.

Jospe Maria Feliu Maspons té un estret lligam amb Santa Eulàlia de Ronçana i així ho va expressar al llarg de la xerrada. Així queda recollit en aquest escrit que reproduïx el seu discurs en aquella trobada.

No vam ser a temps de publicar-ho al darrer número de Ronçana i hem cregut convenient de recuperar l'article pel seu interès emotiu i humà.

El testimoni escrit de la família Feliu

Amics, avui em costa d'una manera especial contenir l'emoció. Presentar el nostre llibre a Santa Eulàlia no és, ni de lluny, un acte rutinari, ni un més dels que hem anat fent en aquests darrers mesos.

Tots som en gran part fruit del nostre passat, un passat que a l'hora que ens ha fet ser el que som ens lliga, un passat que pesant com pesa tant en cada ú de nosaltres, expressem com l'origen del nostre esclavatge. Tots som esclaus del nostre passat!, diem tranquil·lament. Jo pel que fa al meu passat, aquí a Santa Eulàlia no puc estar-me de dir que benaurat esclavatge!

Nen de ciutat, com era, vaig descobrir, a Can Maspons de la Vall, a Santa Eulàlia, els encants de la vida rural i la naturalesa que em captivarien per sempre. Sí, en aquells anys en que Santa Eulàlia era un poble netament rural vaig tenir el privilegi de poder, de la mà de l'oncle Josep Maria, el meu



padrí, aprendre els rituals de la vida a pagès. Mai podré oblidar l'experiència de portar el vespre el matxo a la cort; fermar-lo, tancar la gran porta del barri i, a la fi, apagar aquell llum, que gairebé testimonial intentava trencar la negror de la nit; aquella negror de la que ja res en sabem, ara que, focus i fanals per arreu ens priven de veure les estrelles.

Can Maspons omplia de colors la meua infància. Els cosins, les corredisses, els matins trapellejant per les basses i recs, les llargues tardes al torrent o enfilats al roure com sentinelles guardians del camí que menava a tot allò que crèiem tant nostre. Les estades a la font d'Abril, les caminades dels diumenges al matí per anar a missa al poble; i les anades amb bicicleta a la Sala, pel camí de la Serra, per veure el serial a la televisió, que a casa no teníem, ni ens feia cap falta. Tot amb els cosins i sota l'atenta i discreta cura de la tia Elisabet que amb exemplar delicadesa ens feia sentir del tot a casa.

I dir això, que per a mi era obligat sent com som a Santa Eulàlia, m'obra de manera planera les portes a parlar del nostre llibre, *L'Última baula d'una cadena*, perquè per a mi parlar de la malaltia mental i més encara de la prevenció i el control està íntimament lligat a parlar de la protecció de la infància.

Les meves filles han exposat el que és aquest llibre, el que ha suposat per a nosaltres, el que hi ha al darrera de *L'última baula d'una cadena* i el que pretenem modestament aconseguir.

Crec que em toca a mi ara i aquí fer de pare, també de pare, i per tant dirigir-me d'una manera especial als pares.

La vida, les vides que posem al món no ens pertanyen. Tant fàcil que seria que fossin cosa nostra!

El cert és, però, que no pertanyent-nos en som fatalment responsables. De nosaltres, en gran mesura dependrà, per sempre, la felicitat o la infelicitat dels nostres fills.

Ho diuen les estadístiques i ens ho recorda Pilar Malla, Síndica de Greuges de Barcelona, en el pròleg del llibre, cada dia creix el nombre de malalts mentals en el nostre món. Quina responsabilitat té en això la societat?, i, sent més punyent i acostant-nos més a cada un de nosaltres, quina responsabilitat hi tenim els pares? Jo crec que sens dubte no és menor.

Garantir una infància plena; feliç, plaent, protegida, que pugui esdevenir referent ideal i idealitzable en l'edat madura és en gran mesura a les nostres mans; i si més no, és el nostre deure indefugible; és, per tant, la nostra responsabilitat.

Acompanyar l'adolescència des del respecte; la comprensió; la proximitat contraposada a l'enfrontament, també és, per difícil que de vegades sembli, possible.

Compartir la joventut dels nostres fills, i els seus projectes i il·lusions, implicar-nos-hi i fer-los viure la complicitat en els seus ideals i reptes ha de ser també possible.